

[Ministeren for offentlige arbejder]

Det radikale venstres forslag kommer som en art fødselshjælp til en proces, der er i gang. Man kan filosofere over, om jordemoderen er lidt for tidligt ude, men at der er brug for hende, er der sikkert ingen tvivl om.

Forslaget lægger sig, som det jo selv siger i sine bemærkninger, helt tæt op ad det forslag, som de konservative og venstre fremsatte for folketinget den 16. marts 1982. Dette forslag og dets drøftelse her i tinget gav sig konkrete udslag, således at uanset at forslagene er identiske, kan man nok sige, at situationen i dag er noget længere fremme, som sagt ikke mindst på grundlag af det forslag, der var fremsat, og den debat, det gav anledning til. Det førte til, at min forgænger på posten som minister for offentlige arbejder nedsatte en arbejdsgruppe, og den færdiggjorde i oktober 1982 en foreløbig rapport om etablering af en særlig dækningsordning i anledning af naturskader. Denne rapport har siden oktober været sendt til høring i 4 andre ministerier – det drejer sig om landbrugs-, fiskeri-, industri- og finansministerierne – og de har alle her i januar givet svar tilbage. Der er hos dem, som der er det i mit ministerium, et ønske om at fortsætte arbejdet i et udvalg, og vi er i disse dage ved at skrive rundt til dem, som skal være repræsenteret i udvalget, for at få dette sammensat og nedsat.

Som det vil være bekendt, medvirkede forsikringsbranchen i stor udstrækning i det udvalgsarbejde, der førte til den foreløbige rapport, og det er hensigten, at forsikringsbranchen også nu skal indbydes til det fortsatte arbejde. Jeg har grund til at forvente efter den holdning, branchen har indtaget – ikke mindst på grund af det, der fremgår af den nævnte rapport – at forsikringsbranchen vil indtræde, og at det vil lykkes at komme frem til en løsning af problemet.

Forslaget går som det tidligere forslag ud på, at man skal etablere en naturkatastrofefond. Den foreløbige rapport kommer til den konklusion, at der mere konkret skal være tale om en oversvømmelses- eller stormflodsfond, at der altså skal ske den afgrænsning, den præcisering af det meget vidtgående begreb naturkatastrofer, at det kun gælder oversvømmelser som følge af stormflod.

Det er helt korrekt, og jeg er enig med forslagsstillerne, når de i bemærkningerne siger:

»Formålet er endvidere at fastslå, at staten har en meget væsentlig forpligtelse i forbindelse med naturkatastrofer, og at det derfor er et fællesanliggende at yde erstatning i den slags tilfælde.«

Det erklærer jeg mig enig i. Jeg skal dog gøre opmærksom på – hvad forslagsstillerne også i den korte tekst kommer ind på – at resultatet rent økonomisk af de skader, der skete ved stormen den 24. november 1981, for de ca. 827 mill. kr.s vedkommende – fordelt på et meget stort antal skader, over 180.000 – blev dækket af eksisterende forsikringer. Jeg må lige tilføje for en sikkerheds skyld: undtagen dér, hvor forsikring ikke var tegnet; men de havde i hvert fald alle sammen haft denne mulighed. Det drejer sig herudover om ca. 125 mill. kr., der ikke var dækket af almindelige forsikringer, men det er kun i et mindretal af tilfældene, og det er, hvad beløbet angår, ligeledes en lille del, hvor der opstod akut nød, idet der jo fra de ca. 125 mill. kr. skal trækkes de skader, der skete på offentlige anlæg, havne og veje, også private anlæg, skove, marker og erhvervsbygninger, hvor der altså ikke var tale om akut nød. Det er mit indtryk – men jeg indrømmer, at jeg på det tidspunkt ikke fulgte det så nøje – at trods det forhold, at skaderne skete under en foregående valgkamp, hvilket i nogen grad kunne hæmme de bevilgende myndigheders tempo, blev der levet op til de løfter og forsikringer, som var givet fra forskellig side.

Jeg er altså enig i, at vi må finde en mere permanent løsning, og der byder sig her 3 muligheder.

Den ene er forsikringsformen, altså en mulighed for at få også de relativt få, men helt klart betydningsfulde områder, som endnu ikke er forsikringsdækkede eller ikke kan forsikringsdækkes, ind under forsikringsformen, eventuelt med en eller anden form for statsgaranti bagved. Det er den ene mulighed.

Den anden mulighed er bevillingsformen, altså at folketinget, som det har gjort ved andre lejligheder, yder bevillinger, når situationen indtræffer, eller giver en stående bevilling, en stående bemyndigelse, til ministeren for offentlige arbejder, for at han kan agere lynhurtigt, hvis det skulle ske i en juli måned, hvor finansudvalget måske har svært ved at samles, ellers er vi jo så at sige inde